

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 6Co/398/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3512201689
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 08. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Stanislava Marková
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2013:3512201689.1

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v právnej veci navrhovateľa: EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Údernícka 5, Bratislava, IČO: 35 724 803, právne zastúpený Advokátskou kanceláriou TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., so sídlom Údernícka 5, Bratislava proti odporcovi: O. G., nar. XX.XX.XXXX, bytom 8. Q. XXX/XX, Myjava, za účasti vedľajšieho účastníka na strane odporcu: Spotrebiteľské združenie OSA, so sídlom Fedinova 9, 851 01 Bratislava, IČO: 42 260 086, právne zastúpený Advokátskou kanceláriou HKP Legal, s.r.o., so sídlom Sasinkova 6, Bratislava, o zaplatenie 3.566,16 Eur, na odvolanie vedľajšieho účastníka na strane odporcu, proti uzneseniu Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom zo dňa 3. apríla 2013 č.k. 10C/153/2012-68, v senáte jednohlasne takto

rozhodol:

Návrh na prerušenie konania **z a m i e t a .**

Uznesenie okresného súdu **p o t v r d z u j e .**

Vedľajší účastník je **p o v i n n ý** zaplatiť navrhovateľovi náhradu trov odvolacieho konania v sume 88,05 Eur, Advokátskej kancelárii TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., do troch dní.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým, v záhlaví identifikovaným rozhodnutím, okresný súd rozhodol tak, že konanie zastavil. Odporcovi a vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcu, náhradu trov konania nepriznal. V odôvodnení uviedol, že navrhovateľ sa návrhom doručeným súdu dňa 10.02.2012, voči odporcovi domáhal zaplatenia sumy 3.566,16 Eur s príslušenstvom a náhrady trov konania. Podaním doručeným súdu dňa 14.05.2012 vstúpil do konania ako vedľajší účastník na strane odporcu, Spotrebiteľské združenie OSA. Podaním doručeným súdu dňa 17.01.2013, zobral navrhovateľ svoj návrh v celom rozsahu späť, žiadal konanie zastaviť a vedľajšiemu účastníkovi nepriznať náhradu trov konania. Ďalej s odkazom na ust. § 96 ods. 1, 2, 3 uviedol, že súd prípisom zo dňa 25.02.2013, vyzval podľa § 151 ods. 4 O.s.p. právneho zástupcu vedľajšieho účastníka na uplatnenie si trov konania. Vedľajší účastník na výzvu nereagoval. Súd konanie, v súlade s citovanými ustanoveniami, s poukazom na dispozičné oprávnenie navrhovateľa, zastavil. K späťvzatiu návrhu, nebol potrebný súhlas odporcu, vychádzajúc z ustanovenia § 96 ods. 3 O.s.p. veta prvá. O trovách konania súd rozhodol v súlade s § 146 ods. 2 veta prvá a § 151 ods. 2 O.s.p. tak, že odporcovi a vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcu tieto nepriznal, pretože zo spisu nebolo možné zistiť konkrétnu výšku uplatnených trov konania.

Rozhodnutie okresného súdu, v zákonom stanovenej lehote odvolaním napadol vedľajší účastník na strane odporcu, a to prostredníctvom svojho právneho zástupcu a žiadal, aby odvolací súd napadnuté rozhodnutie zrušil a vec vrátil prvostupňovému súdu na ďalšie konanie, a to v časti, v ktorej nebola priznaná náhrada trov konania vedľajšiemu účastníkovi, alternatívne, aby odvolací súd rozhodnutie prvostupňového súdu čo do tejto časti zmenil, a to tak, že navrhovateľ je povinný nahradiť vedľajšiemu

účastníkovi trovy prvostupňového konania vo výške 333,02 Eur a trovy odvolacieho konania 88,06 Eur, teda spolu trovy konania 421,08 Eur. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že rozhodnutie prvostupňového súdu, vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, a tým uplatnil dôvod odvolania uvedený v § 205 ods. 2 písm. f/ O.s.p.. Nesprávne právne posúdenie veci, videl v aplikácii ust. § 146 ods. 2 O.s.p. a § 151 ods. 2 O.s.p.. Podľa jeho názoru, mal súd postupovať tak, že ho mal vychádzajúc z ust. § 151 ods. 4 O.s.p. vyzvať na vyčíslenie trov konania, keďže si vedľajší účastník náhradu trov konania uplatnil. Súd mal podľa jeho názoru rozhodnúť podľa ust. § 146 ods. 2 veta prvá O.s.p. a zisťovať, či návrh na začatie konania bol podaný dôvodne a či navrhovateľ svojim nedôvodne podaným návrhom nezavinil, že konanie sa muselo zastaviť. Tým, že navrhovateľ zobral návrh späť, zavinil, že konanie sa muselo zastaviť, pričom sa tak nestalo pre správanie odporcu. Poukázal na to, že vedľajší účastník je občianske združenie, založené za účelom kolektívnej ochrany práv spotrebiteľov a jeho činnosť spočíva v tom, že kolektívne chráni práva spotrebiteľov. Preto považuje stanovisko popierajúce význam právneho zastúpenia za účelové a zjavne nesprávne. Výklad, ktorý by z práv vedľajšieho účastníka vylúčil možnosť dať sa právne zastúpiť, je absurdný, ale najmä odporujúci zákonom a tiež predpisom Európskej únie. Poukázal na to, že námietka premlčania nebola daná zo strany hlavného účastníka a nemohla byť daná ani zo strany súdu. Námietka premlčania je právnou námietkou vyplývajúcou z hmotnoprávnych právnych predpisov. Bez právneho posúdenia veci a vznesenej námietky premlčania zo strany vedľajšieho účastníka, by v danom konaní nemohlo byť na ňu zo strany súdu prihliadnuté, pričom je možné a pravdepodobné, že hlavný účastník by bol vo veci neúspešný, obdobne ako boli neúspešní mnohí ďalší spotrebiteľia, od ktorých navrhovateľ vymáhal premlčané nároky v prevažnej väčšine zo spotrebiteľských zmlúv, ktoré obsahovali nepriateľné podmienky. Podľa neho aj právnické osoby, musia mať možnosť nechať sa právne zastupovať. V tom prípade, ak sa odvolací súd stotožní s názorom súdu prvého stupňa, považuje to za porušenie základných procesných práv aj za podstatný zásah do činnosti občianskeho združenia, vymedzenej zákonmi a právnymi predpismi EÚ a zároveň za zásadné obmedzovanie práv spotrebiteľov v rámci súdneho konania. Preto žiadal, aby odvolací súd v zmysle § 209 ods. 1 písm. c/ O.s.p. pred vydaním rozhodnutia, konanie prerušil a požiadal Súdny dvor európskych spoločenstiev o rozhodnutie o práve spotrebiteľského združenia, na plnohodnotné právne zastúpenie, vrátane práva na priznanie náhrady trov konania v prípade, ak procesné úkony združenia, budú v súdnom procese v prospech spotrebiteľa a budú mať v časti týkajúcej sa účasti spotrebiteľského združenia, za následok úspech vo veci, ako o predbežnej otázke.

Navrhovateľ vo svojom písomnom vyjadrení, žiadal uznesenie prvostupňového súdu v napadnutej časti, ako vecne správne potvrdiť. Súčasne žiadal priznať náhradu trov odvolacieho konania vo výške 88,05 Eur. Považoval uznesenie okresného súdu v napadnutej časti za správne. Uviedol, že vedľajší účastník - združenie na ochranu spotrebiteľa - musí byť sám, z podstaty svojej existencie schopný poskytnúť právnu pomoc pri súdnych konaniach, v spotrebiteľských veciach. Združenia na ochranu spotrebiteľa podľa § 25 zákona č. 250/2007 Z. z. majú pritom možnosť využívať aj určenú podporu ministerstva, pričom tieto právne závery ustálil aj Krajský súd v Bratislave vo svojom rozhodnutí sp. zn. 5Co/26/2012, ako aj v rozhodnutí sp. zn. 3Cob/259/2011, ktorý v obdobných prípadoch nepriznal vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov právneho zastúpenia. Ako vyplýva z dôvodovej správy k zákonu č. 384/2008 Z. z., cieľom novelizácie Občianskeho súdneho poriadku, bolo posilniť ochranu spotrebiteľa v sporoch vyplývajúcich zo spotrebiteľských zmlúv a umožniť širšiu ochranu osobám, na ochranu ktorých sú zriaďované rôzne právnické osoby, najmä združenia na ochranu spotrebiteľov. Navrhovateľ má za to, že úmyslom zákonodarcu bolo umožniť kvalifikovanú ochranu spotrebiteľa priamo na ten účel zriadeným subjektom, ktoré budú spôsobilé poskytnúť spotrebiteľovi kvalifikovanú pomoc, a ktoré budú v danej oblasti aj materiálne, aj personálne vybavené a odborne kompetentné. Navrhovateľ má z vlastných skúseností vedomosť, že združenie vstupuje do množstva konaní, bez ohľadu na stav konania a vôľu odporcu, a to oznámením o vstupe združenia do konania, ktoré obsahuje žiadosť o zaslanie žaloby a návrh na priznanie trov konania. Z uvedeného je zrejmé, že pred zaslaním oznámenia o vstupe do konania, združenie nemá žiadnu vedomosť o prejednávacom prípade. Navyiac, vedľajší účastník viaceré procesné podania nadbytočne opakuje, bez uvedenia nových, významných skutočností, vzťahujúcich sa na predmet sporu. Rovnaký právny názor vyjadril aj Krajský súd v Košiciach v rozhodnutí sp. zn. 6Co/141/2012. Navrhovateľ si dovoľuje poukázať na to, že uvedenú činnosť by malo byť schopné účelne zabezpečiť aj samotné združenie. Paušálny vstup združenia zastúpeného advokátom do konaní, v ktorých pre vstup nebol žiadny dôvod, iba zbytočne navyšuje trovy konania navodzujem dojem,

že účelom vstupu nebola ochrana práv spotrebiteľa, ale získanie finančných prostriedkov v podobe náhrady trov právneho zastúpenia. Obdobný právny názor vyslovil aj Krajský súd v Banskej Bystrici v rozhodnutí sp. zn. 17Co/91/2012. V zmysle vyššie uvedeného, navrhovateľ zastáva názor, že trovy konania vedľajšieho účastníka nie sú trovami účelne vynaloženými na uplatňovanie, alebo bránenie práva, čo je dôvodom hodným osobitného zreteľa, v zmysle § 150 O.s.p. Návrh na prerušenie konania považoval za v celom rozsahu nedôvodný a tento žiadal zamietnuť, z dôvodu, že nie sú splnené zákonné predpoklady pre takýto postup.

Krajský súd ako súd odvolací, vec preskúmal podľa § 212 ods. 1 O.s.p. bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p. a dospel k záveru, že uznesenie okresného súdu v napadnutej časti, je potrebné ako vecne správne, za použitia § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdiť.

Uznesenie okresného súdu v ostatných častiach, z hľadiska vecnej správnosti nepreskúmal, pretože vo vzťahu k nim, rozhodnutie prvostupňového súdu napadnuté nebolo, teda v týchto častiach nenastal suspenzívny účinok odvolania (§ 206 ods. 1, 3 O.s.p.).

V preskúmvanej veci z obsahu spisového materiálu vyplýva, že navrhovateľ sa návrhom doručeným súdu dňa 10.02.2012, domáhal voči odporcovi zaplata sumy 3.566,16 Eur s príslušenstvom, ako aj náhrady trov konania, titulom nároku vyplývajúcom zo spotrebiteľskej zmluvy. Ešte predtým, ako súd mohol začať vo veci konať, pretože nebol zaplatený vo veci súdny poplatok, vstúpilo do konania, ako vedľajší účastník na strane odporcu, Spotrebiteľské združenie OSA, a to podaním doručením súdu dňa 14.05.2012. Súhlas odporcu so vstupom do konania na jeho strane, ako vedľajšieho účastníka, súdu nepredložil.

Na výzvu prvostupňového súdu navrhovateľovi, na zaplata súdneho poplatku z návrhu, podaním doručeným súdu dňa 17.01.2013, vzall navrhovateľ svoj návrh v celom rozsahu späť a žiadal konanie zastaviť a vedľajšiemu účastníkovi nepriznať náhradu trov konania.

Vedľajší účastník podaním zo dňa 14.05.2012, ktorým oznámil vstup do konania, súčasne oznámil, že si uplatňuje náhradu trov konania, titulom trov právneho zastúpenia. Z uvedeného dôvodu prvostupňový súd, prípisom zo dňa 25.02.2013 vyzval v súlade s § 151 ods. 4 O.s.p., právneho zástupcu vedľajšieho účastníka na vyčíslenie trov konania. Zo spisového materiálu jednoznačne vyplýva, že vedľajší účastník napriek doručeniu tejto výzvy dňa 27.02.2013 na túto nereagoval a trovy právneho zastúpenia si nevyčísli. Tieto vyčísli až v odvolaní, podanom proti napadnutému rozhodnutiu, ktorým okresný súd konanie zastavil a vedľajšiemu účastníkovi, ako aj odporcovi, náhradu trov konania nepriznal.

Ako vyplýva z obsahu napadnutého uznesenia, okresný súd o trovách konania rozhodol za použitia § 146 ods. 2 veta prvá a § 151 ods. 2 O.s.p..

Podľa § 146 ods. 2 veta prvá O.s.p., ak niektorý z účastníkov zavinil, že konanie sa muselo zastaviť, je povinný nahradiť jeho trovy.

Podľa § 151 ods. 1 O.s.p. o povinnosti nahradiť trovy konania rozhoduje súd na návrh, spravidla v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. Účastník, ktorému sa prisudzuje náhrada trov konania, je povinný trovy konania vyčísliť najneskôr do 3 pracovných dní od vyhlásenia tohto rozhodnutia.

Podľa § 151 ods. 2 O.s.p., ak účastník v lehote podľa ods. 1 trovy nevyčísli, súd mu prizná náhradu trov konania vyplývajúcich zo spisu ku dňu vyhlásenia rozhodnutia s výnimkou trov právneho zastúpenia; ak takému účastníkovi okrem trov právneho zastúpenia iné trovy zo spisu nevyplývajú, súd mu náhradu trov konania neprizná a v takom prípade, súd nie je viazaný rozhodnutím o prisúdení náhrady trov konania tomuto účastníkovi v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

Podľa § 151 ods. 4 O.s.p., ak sa rozhodnutie, ktorým sa konanie končí nevyhlasuje a bol podaný návrh na rozhodnutie o trovách, súd vyzve účastníka na vyčíslenie trov do troch pracovných dní od doručenia výzvy. Ust. § 1 a 2 platia primerane.

V prípade zastavenia konania vo všeobecnosti platí, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania. Z tejto všeobecnej zásady existujú dve výnimky, prvou je, ak niektorý z účastníkov zavinil, že sa konanie muselo zastaviť, je povinný nahradiť jeho trovy (§ 146 ods. 2, prvá veta), druhou je, ak sa pre správanie odporcu vzal späť návrh, ktorý bol podaný dôvodne, je povinný nahradiť trovy konania odporca (§ 146 ods. 2, veta druhá O.s.p.).

V preskúmvanej veci, preukázateľne po začatí konaní, došlo zo strany navrhovateľa k späťvzatiu návrhu bez udania dôvodu a jednoznačne to bol práve navrhovateľ, ktorý procesne zavinil, že sa konanie muselo zastaviť, preto vychádzajúc z ust. § 146 ods. 2, veta prvá O.s.p. je povinný nahradiť trovy konania odporcovi a vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcu. Okresný súd preto postupoval správne, keď pri rozhodovaní o náhrade trov konania aplikoval ust. § 146 ods. 2, vety prvej O.s.p.. Je preto zmätočné odvolanie vedľajšieho účastníka čo do tejto časti, pokiaľ namieta, že prvostupňový súd túto otázku nesprávne právne posúdil, keď mal aplikovať ust. § 146 ods. 2 veta prvá O.s.p., pretože práve toto ustanovenie, prvostupňový súd pri rozhodovaní o náhrade trov konania, aplikoval.

Súd môže priznať účastníkovi náhradu trov konania voči druhému účastníkovi len vtedy, ak účastník o náhradu trov konania požiada. Žiadosť o náhradu trov konania, treba odlišovať od vyčíslenia trov. Ak účastník nepožiada o náhradu trov konania, nemôže mu súd náhradu trov konania priznať, aj keby mu inak podľa zákona patrila a aj keby výška trov vyplývala zo spisu. V preskúmvanej veci podaním, ktorým vedľajší účastník oznámil vstup do konania na strane odporcu, súčasne uplatnil aj nárok na náhradu trov konania bez toho, aby tieto boli špecifikované.

Vyčíslenie trov konania je predpokladom na to, aby boli účastníkovi priznané všetky trovy, ktoré v konaní účelne vynaložil. Zákon presne stanovuje lehotu, v ktorej je účastník povinný trovy konania vyčísliť. Vždy sa viaže na rozhodnutie, ktorým sa konanie končí. V prípade, ak sa rozhodnutie nevyhlasuje a účastník si v predchádzajúcich konaniach uplatnil nárok na náhradu trov konania, ktoré neboli vyčíslené, súd vyzýva účastníka na vyčíslenie trov do 3 pracovných dní od doručenia výzvy, ktorá 3-dňová lehota, je lehotou procesnou, čo znamená, že začína plynúť deň po rozhodnej skutočnosti, t.j. deň po doručení takejto výzvy a počíta sa na pracovné dni. V prípade, ak účastník zmešká lehotu na vyčíslenie trov, môže požiadať o odpustenie jej zmeškania, pretože zákon to nevyklučuje. V prípade, že účastník trovy konania nevyčísliť, právo na ich náhradu mu síce nezaniká, ale sa obmedzuje. Obmedzenie spočíva v tom, že mu súd môže priznať iba tie trovy, ktoré vyplývajú zo spisu (napr. súdny poplatok, svedočné, znalečné) ku dňu vyhlásenia rozhodnutia, ktorým sa konanie skončí. Nemôže však účastníkovi konania priznať trovy právneho zastúpenia, a to ani vtedy nie, ak by zo spisu vyplývali. Cieľom tejto právnej úpravy, je odbremeniť súd od počítania tarifnej odmeny za jednotlivé úkony právnej služby, vykonané v priebehu konania, ak ich advokát vôbec nevyčísliť.

V preskúmvanej veci preukázateľne, podaním doručeným súdu dňa 14.05.2012, ktorým vstúpil do konania vedľajší účastník na strane odporcu, a to Spotrebiteľské združenie OSA, prostredníctvom právneho zástupcu, súčasne s podaním uviedol, že si uplatňuje náhradu trov konania. Po späťvzati návrhu navrhovateľom, ako už bolo vyššie uvedené, prvostupňový súd postupoval správne, keď v súlade s ust. § 151 ods. 4 O.s.p. vyzval právneho zástupcu vedľajšieho účastníka na vyčíslenie trov konania. Samotnú výzvu, ako vyplýva z obsahu spisového materiálu prevzal právny zástupca vedľajšieho účastníka dňa 27.02.2013. Keďže tento v lehote vyplývajúcej z ust. § 151 ods. 4 O.s.p., trovy právneho zastúpenia nevyčísliť napriek tomu, že na to bol vyzvaný, nepožiadala ani o odpustenie zmeškania tejto procesnej lehoty, naviac zostal nečinný v celom rozsahu a tieto trovy nevyčísliť ani ku dňu, kedy prvostupňový súd rozhodoval, to znamená dňa 03.04.2013, nemohol okresný súd čo do tejto časti rozhodnúť inak, ako vychádzajúc z ust. § 151 ods. 2 O.s.p., náhradu trov konania mu nepriznať, pretože tomuto trovy konania ku dňu rozhodnutia zo spisu nevyplývali, a priznanie trov právneho zastúpenia vychádzajúc z citovaného zákonného ustanovenia, vzhľadom k tomu, že neboli vyčíslené, je vylúčené.

Z uvedených dôvodov, je preto rozhodnutie prvostupňového súdu v celom rozsahu vecne aj skutkovo správne, a preto ho za použitia § 219 ods. 1 O.s.p. odvolací súd potvrdil.

Rovnako aj vo vzťahu k aplikácii ust. § 151 ods. 2 O.s.p. je v celom rozsahu nedôvodná a zmatečná odvolacia námietka vedľajšieho účastníka, ktorý uvádzal, že prvostupňový súd mal pred rozhodnutím o trovách konania postupovať podľa § 151 ods. 4 O.s.p., pretože týmto spôsobom prvostupňový súd aj riadne postupoval a pokiaľ by sa bol vedľajší účastník dôsledne oboznámil s obsahom prvostupňového rozhodnutia, táto skutočnosť priamo aj z odôvodnenia tohto rozhodnutia vyplýva a v konečnom dôsledku preukázateľne mu výzva na vyčíslenie trov konania bola doručená dňa 27.02.2013. Rovnako zmatečné je odvolanie aj v ostatných častiach, pokiaľ odvolateľ poukazuje na vznesené námietky premlčania, či na skutočnosť, že ako občianske združenie založené za účelom ochrany práv spotrebiteľa, má právo na účelné vynaložené trovy a teda aj trovy právneho zastúpenia, pretože pokiaľ ide o jeho právo na náhradu trov konania, toto mu prvostupňovým súdom rozhodne upreté nebolo a takáto skutočnosť ani z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia nevyplýva. Rovnako neposudzoval okresný súd, (pretože k tomu nebol relevantný zákonný dôvod), trovy vzniknuté vedľajšiemu účastníkovi, z hľadiska jeho účelnosti. Skutočnosť, že napriek tomu, v odvolaní na tieto skutočnosti poukazuje svedčí o tom, že podávané odvolania v týchto veciach, sú formulárové, dopredu pripravené a sú podávané bez toho, aby sa odvolateľ, ako je tomu aj v tomto prípade, s napadnutým rozhodnutím a jeho dôvodmi, dôkladne v konkrétnej veci oboznámil. Samotná skutočnosť, že vedľajším účastníkom je Združenie založené na ochranu práv spotrebiteľa neznamena, že na toto združenie, sa nevzťahuje ust. § 151 O.s.p. a teda, že pri vyčíslení náhrady trov konania, nie je viazané ustanoveniami zákona tak, ako každý iný účastník v konaní, pretože v prípade opačného postupu, by došlo k porušeniu rovnosti práv účastníkov v konaní. Je potrebné poukázať aj na to, že v preskúmvanej veci došlo k zastaveniu konania, v dôsledku späťvzatia návrhu, avšak i bez neho by súd vo veci nemohol konať, nakoľko navrhovateľ nezaplatil súdny poplatok z podaného návrhu. K späťvzatiu návrhu v danom prípade, došlo bez toho, aby navrhovateľ bol oboznámený s tým, že do konania vstúpil na strane odporcu vedľajší účastník a akým spôsobom sa v danom prípade písomne vyjadril k meritu veci, v čom postupoval okresný súd správne, pretože nemohol vo veci ďalej konať s poukazom na skutočnosť, ako už bolo vyššie uvedené, že nebol zaplatený súdny poplatok z podaného návrhu. Vzhľadom k štádiu, v ktorom sa konanie v preskúmvanej veci nachádzalo, nepochybne bolo na mieste, posúdenie otázky účelnosti trov vzniknutých na strane vedľajšieho účastníka na strane odporcu v prípade, ak by tu nebol zákonný dôvod o týchto trovách rozhodovať, v spojitosti s ust. § 151 ods. 2 O.s.p., ako tomu v tomto prípade nesporne bolo.

V celom rozsahu za nedôvodný, s poukazom na vyššie uvedené, považuje odvolací súd aj návrh vedľajšieho účastníka na strane odporcu, na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p., za účelom požiadania Súdneho dvora Európskych spoločenstiev, o rozhodnutí práva spotrebiteľského združenia, na plnohodnotné právne zastúpenie.

Podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p., súd konanie preruší, ak rozhodol, že požiadá Súdny dvor Európskych spoločenstiev o rozhodnutie o predbežnej otázke, podľa medzinárodnej zmluvy.

Ako vyplýva z vyššie uvedeného, prerušenie konania v zmysle citovaného zákonného ustanovenia prichádza do úvahy, ak súd rozhodol uznesením, že bude iniciovať konanie o predbežnej otázke, podľa medzinárodnej zmluvy (ktorou zmluvou je pochopiteľne zmluva o fungovaní EÚ. Ide teda o prípad, keď sa vedie konkrétne sporové konanie pred vnútroštátnym súdom, v rámci ktorého vznikne potreba stanoviť hranice aplikácie úniového práva, pretože vyriešenie tejto otázky, je spôsobilé podstatným - prejudiciálnym - spôsobom ovplyvniť rozhodnutie vo veci samej. Aktivita procesných strán je v tomto prípade bezvýznamná, žiadosť predkladá procesný súd ex officio. Samozrejme, aj sporové strany, môžu takýto postup súdu navrhnuť. Vnútroštátny súd môže položiť v zásade len takú otázku, ktorá sa týka a) výkladu zmlúv, t.j. primárneho práva (zmluvy o fungovaní EÚ, zmluvy o EÚ, charty základných práv EÚ a zmlúv o prístupí), b) platnosti a výklady sekundárneho úniového práva v prípade, ak dospeje vnútroštátny súd k pochybnostiam o jeho platnosti; neplatnosť úniového právneho aktu si totiž vnútroštátny súd nemôže posúdiť predbežne sám, rovnako ako v prípade záväzného výkladu

ZFEU a výkladu sekundárneho únievého práva. V preskúmvanej veci o prípad, kedy by bolo možné v tomto sporovom konaní postupovať spôsobom, ako navrhuje vedľajší účastník na strane odporcu, nejde. V predmetnom konaní právo spotrebiteľského združenia na plnohodnotné právne zastúpenie spochybnené v žiadnom prípade nebolo, možnosť právnej pomoci vedľajšieho účastníka, vyplýva priamo z článku 37 ods. 2 Ústavného zákona č. 23/91 Zb., ktorým sa uvádza Listina základných práv a slobôd, z ktorej vyplýva, že každý má právo na právnu pomoc v konaní pred súdmi, inými štátnymi orgánmi, alebo orgánmi verejnej správy, a to od začiatku konania (ako aj z článku 47 ods. 2 Ústavy SR, resp. § 25 O.s.p.), z čoho vyplýva, že aj vedľajší účastník, vzhľadom na jeho identické procesné práva a povinnosti ako účastníka konania, má právo na právnu pomoc, zaručenú vnútroštátnym právnym poriadkom. Pokiaľ toto právo v konaní využije, je nepochybné, že za splnenia zákonných podmienok, v tomto prípade § 146 ods. 2 veta prvá a § 151 ods. 1, 2, 4 O.s.p. mu náhrada trov konania, môže byť priznaná. V tomto prípade, ako už bolo vyššie uvedené, prvostupňový súd jeho právo na náhradu trov konania nespochybnil, dôvod pre ktorý mu však náhrada trov v konaní nebola priznaná, spočíval jednoznačne na jeho strane, keď v dôsledku svojej nečinnosti, na výzvu súdu nereagoval a trovy konania v súlade s výzvou súdu, vychádzajúc z ust. § 151 ods. 4 O.s.p., nevyššiel. Vzhľadom k vyššie uvedenému, je teda bez akejkoľvek relevancie zo strany vedľajšieho účastníka, návrh na prerušenie tohto konania s odkazom na ust. § 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p., a preto odvolací súd tento, ako v celom rozsahu neopodstatnený, zamietol.

O trovách odvolacieho konania súd rozhodol za použitia § 224, ods.1, v spojitosti s § 142, ods. 1 O.s.p. a zaviazal vedľajšieho účastníka k náhrade trov odvolacieho konania navrhovateľovi, ako úspešnému účastníkovi v odvolacom konaní a to v sume 88,05 Eur, titulom trov právneho zastúpenia. Navrhovateľovi bola priznaná náhrada trov odvolacieho konania za jeden úkon právnej služby - vyjadrenie k odvolaniu (§ 14 ods. 3 písm. b) AT) v polovici tarifnej odmeny, t. j. 1 zo 131,13 Eur, čo je 65,57 Eur, k tomu 7,81 Eur režijný paušál (§ 16 ods. 3 AT), , a 20% DPH v sume 14,67 Eur, spolu 88,E5 eur.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné .